

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem v právní věci

žalobkyně: **T. V. T.**

státní příslušnost Vietnamská socialistická republika

zastoupená advokátem Mgr. Faridem Alizeyem

sídlem Stodolní 834/7, 702 00 Ostrava

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**

sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 4. 2019, č. j. CPR-33411-3/ČJ-2018-930310-V240, ve věci správního vyhoštění

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobkyně podala dne 16. 4. 2019 u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobu proti rozhodnutí žalované uvedenému v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná k jejímu odvolání částečně změnila odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 29. 9. 2018, č. j. KRPT-224064-30/ČJ-2018-070022, kterým správní orgán prvního stupně rozhodl o správním vyhoštění žalobkyně podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona číslo 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a zároveň stanovil dobu v délce 18 měsíců, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Současně byla v prvostupňovém rozhodnutí stanovena žalobkyni povinnost vycestovat z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Změna prvostupňového rozhodnutí se týkala pouze délky doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, která byla snížena na 12 měsíců. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění potvrzeno.
2. Žalobkyně v žalobě namítala, že se žalovaná řádně nevypořádala se všemi skutečnostmi, které jsou součástí správního spisu a vyšly najevo v rámci řízení, nesprávně posoudila právní otázky související s podmínkami vyhoštění z území České republiky a nepostupovala tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále žalobkyně žalované vytkla, že jí nevycházela vstříc, čímž porušila povinnost stanovenou v § 4 odst. 1 zákona číslo 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a že při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí nepřihlédla pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a co žalobkyně jako účastník řízení v průběhu výslechu uváděla. Rozhodnutí žalované podle žalobkyně neodpovídá požadavkům uvedeným v § 68 odst. 3 správního řádu. Snížení doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 12 měsíců, považuje žalobkyně pouze za kosmetickou úpravu a má za to, že bylo na místě zrušit celé napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Dále žalobkyně namítla, že správní orgány neposuzovaly přiměřenost dopadu rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do jejího práva, zejména s ohledem na rodinné vazby, které má zde v České republice, kdy nejbližší osobou žalobkyně je její bratr žijící v České republice, neboť s manželem se rozvedla a ani s dětmi žijícími ve Vietnamu nemá dobrý vztah. Její dospělé děti o ni neprojevují žádný zájem a obě žijí svým vlastním životem. Jediný, kdo je žalobkyni nápomocen, je její bratr a jeho manželka, kteří žijí na území České republiky. Závěrem žalobkyně uvedla, že k neoprávněnému pobytu na území České republiky došlo pouze z důvodu nekomplexní znalosti právních předpisů České republiky, v žádném případě neměla v úmyslu se dopustit obcházení zákona a svého činu nyní velmi lituje.
3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a odkázala na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí.

4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně byla dne 29. 9. 2018 zadržena policejním orgánem s podezřením, že se na území České republiky nachází bez platného víza nebo oprávnění k pobytu (zjištěno z úředního záznamu o zajištění cizince z téhož dne). Správní orgán prvního stupně zahájil dne 29. 9. 2018 se žalobkyní z moci úřední řízení o správním vyhoštění a žalobkyni vyslechl. Žalobkyně uvedla, že v České republice pobývá od roku 2017, přebývá u bratra, který zde má rodinu (manželku a tři děti) a pracuje u něj v restauraci. Žalobkyně dále uvedla, že si je již vědoma skončení platnosti povolení k pobytu a ví o možnosti správního vyhoštění. K dotazu správního orgánu uvedla, že ve Vietnamu má problémy s manželem, se kterým se nemůže domluvit na výchově dětí ve věku 22 (syn) a 31 (dcera) let. Z České republiky vycestuje dobrovolně, žádné překážky jí nebrání v návratu, prostředky na vycestování má a může se vrátit domů k synovi. Správní orgán prvního stupně dále vyslechl bratra žalobkyně, který uvedl, že v České republice žije od roku 1995 a od roku 2005 zde má povolen trvalý pobyt. Provozuje restauraci, ve které je jako kuchařka zaměstnaná jeho sestra (tj. žalobkyně). Svědek neví o žádné překážce, která by znemožňovala vycestování sestry do Vietnamu, za překážku však považuje, že mu bude chybět v restauraci. Ve Vietnamu se žalobkyně podle svědka může vrátit k synovi. Správní orgán prvního stupně rozhodl dne 29. 9. 2018 o vyhoštění žalobkyně podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců a vydal související výroky uvedené výše. Správní orgán prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobkyně pobývá na území České republiky od 1. 6. 2018 neoprávněně. Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí uvedl, že rozhodnutí nebude mít za následek nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobkyně, podrobněji se však touto otázkou nezabýval.
5. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém uplatňovala obdobné námitky, jako následně v žalobě. Především brojila proti nedostatečnému posouzení přiměřenosti dopadu prvostupňového rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Zdůraznila svůj vztah s bratrem a poprvé zmínila, že s dětmi žijícími ve Vietnamu nemá dobrý vztah. O odvolání žalobkyně rozhodla žalovaná způsobem popsáním v úvodní části tohoto rozsudku. Žalovaná vyšla ze skutkového závěru, podle kterého žalobkyně pobývala v České republice na základě povolení k pobytu za účelem zaměstnání, jehož platnost uplynula dne 31. 5. 2018, přesto zde žalobkyně i po tomto datu nadále pobývala, ačkoliv k tomu neměla příslušné oprávnění. Podle závěru žalované uvedeného v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobkyně tím, že po 1. 6. 2018 pobývala na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, naplnila skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná dále přihlédla k tomu, že žalobkyně má ve Vietnamu rodiče, dceru a syna, u kterého může bydlet, což ve svých výpovědích potvrdila jak žalobkyně, tak její bratr. Napadené rozhodnutí bylo podle doručenky doručeno žalobkyni do jejích vlastních rukou dne 10. 4. 2019.
6. Krajský soud po ověření, že žaloba byla podána včas v průběhu prekluzivní lhůty stanovené v § 172 odst. 2 větě první zákona o pobytu cizinců, přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
7. Ve věci rozhodl krajský soud po jednání, kterého se zúčastnil pouze zástupce žalobkyně. Žalovaná se jednání nezúčastnila, ani svou neúčast neomluvila. Zástupce žalobkyně u jednání nad rámec žaloby zdůraznil, že již žalovaná konstatovala, že se správní orgán

prvního stupně nedostatečně zabýval otázkou dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Proto taky snížil dobu vyhoštění na 12 měsíců.

8. Podle § 103 odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců je cizinec mimo jiné povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak.
9. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
10. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
11. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
12. Krajský soud předně konstatuje, že v postupu správních orgánů neshledal žádná pochybení, ke kterým by byl povinen přihlídnout z moci úřední, správní orgány náležitě zjistily skutkový stav a pro rozhodnutí si opatřily potřebné podklady. Ve správním řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobkyně v době od 1. 6. 2018 (včetně) pobývala na území České republiky bez víza, aniž by k tomu byla oprávněna (žádné zákonné oprávnění žalobkyně k pobytu bez víza nebylo tvrzeno, ani nevyplývá ze spisu) a neměla ani jiné oprávnění k pobytu na našem území. Uvedený závěr žalované žalobkyně v žalobě nijak nerozporovala. Takové jednání žalobkyně je nutno kvalifikovat jako porušení právní povinnosti stanovené v § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, jehož předvídatelným právním následkem je (při splnění ostatních podmínek) správní vyhoštění. Krajský soud souhlasí se závěrem žalované, že není rozhodující, z jakého důvodu k neoprávněnému pobytu došlo, tj. zda se tak stalo vědomě či nevědomě.
13. Žalobkyně v jediné konkrétní námitce vytýkala správním orgánům, že dostatečně neposoudily přiměřenost dopadu rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Taková námitka je však v rozporu s obsahem napadeného rozhodnutí. Je sice pravdou, že správní orgán prvního stupně se otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o vyhoštění do soukromého nebo rodinného života žalobkyně podrobně nezabýval, vyjma obecného konstatování, že rozhodnutí nebude mít za následek takový nepřiměřený zásah, na druhou stranu žalobkyně ve fázi řízení před správním orgánem prvního stupně žádné konkrétní námitky v tomto směru neuplatňovala. Poprvé je rozvedla až v rámci odvolání a žalovaná se jejími odvolacími důvody v odůvodnění napadeného podrobně zabývala. Vzala přitom v úvahu jak protiprávní jednání žalobkyně (pobyt v České republice bez příslušného oprávnění), její rodinné vazby v České republice (vztah k jejímu bratrovi), tak veškeré jí známé okolnosti o jejím rodinném životě ve Vietnamu a uzavřela, že vzhledem ke zjištěným skutečnostem převyšuje v případě žalobkyně zájem státu na dodržování a

ochranou svých právních předpisů, před ochranou nad jejím soukromým nebo rodinným životem. Krajský soud neshledává v uvedeném závěru žalované žádné pochybení. Krajský soud nepochybně existenci jistého citového vztahu mezi žalobkyní a jejím bratrem, jakož i to, že rozhodnutí může mít jistý dopad do rodinného i soukromého života žalobkyně. Aby však takový zásah byl důvodem pro upuštění od správního vyhoštění podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve spojení s § 174a téhož zákona, pro které jsou jinak ostatní zákonné podmínky splněny, musí zásah do soukromého a rodinného života cizince způsobený jeho vyhoštěním vykazovat určitou intenzitu, která v přezkoumávané věci nenastala. Žalovaná správně vystihla, že žalobkyně pobývá v České republice až od roku 2017, kdy získala povolení k pobytu za účelem zaměstnání, zatímco její bratr zde žije již od roku 1995 a jejich rodinná vazba tak byla na dlouhou dobu přerušena. Nelze ani přehlédnout, že když se bratr žalobkyně před správním orgánem vyjadřoval k překážkám vycestování žalobkyně, zmínil pouze, že ji potřebuje v restauraci. Za podstatné považuje krajský soud také to, že žalobkyně má v zemi svého původu rodiče a dospělé děti, u kterých může bydlet (u syna). Má tedy nepochybně silné rodinné vazby také k tomuto státu. Žalobkyně navíc při výslechu před správním orgánem prvního stupně neuvedla žádné překážky svého vycestování a nezmínila ani špatné vztahy se svými dětmi (tvrdila pouze špatné vztahy s bývalým manželem), které uvedla poprvé až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Za těchto okolností nedosahuje dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně takové intenzity, která by vyžadovala korekci zákonných důsledků neoprávněného pobytu v České republice a závěr žalované, podle kterého u žalobkyně „převyšuje zájem státu na dodržování a ochranou svých právních předpisů, před ochranou nad soukromým nebo rodinným životem“, ob stojí.

14. Ostatní žalobní námitky byly uplatněny natolik obecně, že to neumožnilo krajskému soudu jejich věcné posouzení. To platí pro námitku nedostatečné vstřícnosti ze strany žalované, nedostatečně zjištěného skutkového stavu, či námitku nedostatečného vypořádání námitek a návrhů účastníka řízení (žalobkyně). Krajský soud se proto omezuje na obecné konstatování, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, krajský soud neshledal žádnou nevypořádanou námitku žalobkyně či opomenutý důkazní návrh, skutkový stav byl zjištěn v dostatečném rozsahu potřebném pro rozhodnutí ve věci a ani v jednání správních orgánů vůči žalobkyni nebylo zjištěno nic, co by odporovalo zásadám dobré správy a povinnostem správních orgánů při jednání s účastníky.
15. Krajský soud uzavírá, že žalovaná řádně hodnotila kritéria stanovená pro vyhoštění a nemá nic, co by jí v tomto směru vytkl. Potíže žalobkyně způsobené uloženým vyhoštěním jsou důsledkem jejího neadekvátního postupu a nelze je přičítat žalovanému. Z uvedených důvodů krajský soud neshledal žalobu jako důvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení postupoval krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s.; žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalované podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, proto krajský soud žádnému z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 17. června 2019

JUDr. Martin Láníček
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje